

El gira-sol que volia mirar la lluna

Un relat de: [Giser](#)

El meu avi m'explicava que quan era jove i estava fent el servei militar a Melilla havia de passar per Algesires. Segons ell, per aquells temps, l'entrada de la ciutat estava presidida per grans extensions de camps de gira-sols. Ja sabeu, no? Aquelles plantes grogues, del color de la vida, brillants com l'alegria, rodones com la perfecció, i agermanades, uniformes, sense cap element de distorsió.

Quan fa sol, totes miren cap a munt, quan l'astre rei s'amaga, totes es posen tristes i miren a terra.

I el meu avi, assegut a la seva butaca de tren, deixava que els ulls se li omplissin d'aquells colors, que es barrejessin amb les seves llàgrimes, llàgrimes que deixava escapar quan la imatge dels gira-sols es dissolia amb la imatge de la seva estimada, la iaia.

I donava la casualitat que quan li donaven permís al quartell, arribava a Algesires cap al mig dia, però quan havia de tornar cap a Melilla, sempre era de nit. És a dir, si anava a veure la iaia, els gira-sols li somreien, quan la deixava, els gira-sols estaven moixos.

Un dia, cap al final del seu servei militar, el tren on viatjava l'avi va tenir una avaria; "Senyors passatgers els informem que el tren restarà parat a la via fins que es pugui solventar l'avaría, disculpin les molèsties".

L'avi, veient que això anava per llarg, va decidir fer un volt; caminant, caminat, va anar a parar a un immens camp de gira-sols.

Allà va veure, que el que des del tren li semblava uniformitat, no ho era tant. Hi havien gira-sols grans, enormes, gegants, amb uns talls que semblaven les potes de la taula del menjador; però també hi havien de mitjans, petit i minúsculs, que més que gira-sols semblaven margarides.

Es va endinsar en aquell camp, va caminar i caminar, va volar i volar, va somiar i somiar, i finalment es va quedar dormit.

Quan es va despertar, ja era de nit. La lluna estava plena com una cirera en ple mes de maig. Però malgrat l'astre de la foscor fos un regal pels ulls, cap gira-sol estava mirant, tots miraven a les seves arrels, el que els humans diríem, mirant-se el seu propi melic.

No, no tots, fixant-se, fixant-se, l'avi va poder veure un que intentava amb totes les seves forces alçar la seva corol·la cap a la lluna. Feia una força sobrevegetal. L'avi es va meravellar amb l'espectacle que estava contemplat.

Quina constància!, quina resistència !quina perseverància!

Al llarg de quasi tota la nit, aquell petit gira-sol va estar intentant aixecar la seva pesada corona de pètals. I per què? Perquè volia mirar allò que a tots els seus igual se'ls hi havia prohibit al llarg de tota la història. El gira-sol volia mirar la lluna.

El meu avi intercanviava la seva mirada entre el satèl·lit i el vegetal, entre el vegetal i el satèl·lit. Estava paralytitzat, no podia fer res, li hagués agradat poder ajudar al petit conjunt de pètals grocs, però li feia por trencar-li el tall.

Es desesperava, es trobava impotent, com podria fer arribar la mirada del gira-sol a la lluna?

L'avi pensava en com la iaia hagués solucionat el problema, tal i com ho feia amb els que tenien a casa. I...

Eureka!!!

Ja tenia la solució, com deia la iaia, de la forma més fàcil, si el gira-sol no podia arribar a la lluna, la lluna arribaria al gira-sol.

L'avi va sortir corrent, a prop del camp hi havia una gran bassa que s'utilitzava per regar-lo; d'allà, com va poder, va recollir una mica de líquid de la vida i el va traslladar fins a la base del gira-sol. Es va apartar, i efectivament, la lluna es va reflectir a l'aigua, i el gira-sol va poder veure el seu somni fet realitat.

Des de llavors, l'avi sempre diu que si no et deixen fer o pensar el que vols i allò que creus, i pel contrari, el que intenten és fer-te baixar el cap; busca la solució dins teu, al teu cor, perquè allà és on estan totes les respostes sinceres.